
CARTA AL DIRECTOR

LA QÜESTIÓ DELS RESIDUS

Sr. director de (ciència):

Vam rebre el nº 64 de (ciència) i vam tenir una desagradable sorpresa : l'editorial que parlava dels residus.

Volia escriure més aviat per queixar-me, però em va ser impossible, enfeinats com estàvem, en la preparació de les "Segones Jornades Tècniques sobre residus industrials". No obstant, els vaig telefonar. El senyor que em va atendre -molt amablement- em va demanar que escrivís i els enviés informació.

Doncs aquí va la meva queixa:

Per la gent de l'Alt Camp i la Conca de Barberà, el tema dels residus no es pot qualificar de "El rebombori dels residus". Una revista com (ciència) tampoc no ho hauria de fer. El tema dels residus és quelcom molt més greu i profund que un rebombori. El fet que hi ha hagut mogudes, i que hi ha política entremig, ho han de tractar altres revistes i diaris. (ciència) hauria de parlar de la naturalesa dels productes que ens volen portar a la comarca, dels efectes que poden portar a la salut de les persones que vivim aquí. Es pot parlar de les experiències que en tenen, d'aquestes instal·lacions, a Alemanya. Es pot parlar de la impossibilitat de portar-ne un control per falta de tècnica. Podrien fer i publicar un estudi ambiental de la zona de la petroquímica del Tarragonès. Podrien explicar quins són els productes que surten per la xemeneia d'una incineradora...

Perdoni, potser m'he allargat massa. Sols una altra cosa. Els demano que si publiquen cap article sobre residus, diguin la veritat. Tota la veritat. Si us plau, no facin com aquestes propagandes de la Generalitat. ■

Cèlia Estrada

El Pla de Santa Maria

Mare de les subscriptores Mercè i Montserrat Solé

La seva carta fa bàsicament dues crítiques: l'ús del terme *rebombori* i el fet que (ciència) no es limiti a exposar els problemes tècnics i sanitaris causats per les instal·lacions de tractament de residus.

Rebombori no és únicament una altra manera de dir batussa, gresca o soroll. També és el fet que molta gent parli intensament d'alguna cosa que té una gran repercussió. I encara més: és el terme històric amb què es coneix la revolta popular que hi va haver a Barcelona i d'altres ciutats en 1789 per l'encariment del pa.

Pel que fa a la segona crítica, és evident que (ciència) pot aportar sobretot elements tècnics en una polèmica com aquesta. Ara, no creiem que un editorial pugui defugir la dimensió política del fet, si no volem reduir la política a "allò que fan els polítics" i si, com és el cas, l'editorial es limita essencialment a dir que la solució del conflicte és en primer lloc política i que això implica que les diverses parts participin a establir el pla.

El fet que el pla de residus inicial fos considerat una decisió de govern gairebé tècnica, no fos objecte d'un debat -i d'una negociació- global i no seguís per tant la via parlamentària, ha estat el primer aspecte negatiu, que el mateix govern de la Generalitat ha hagut de reconèixer. La dimensió política que ara ha pres aquest pla servirà, si més no, per veure'n millor que abans les virtuts i els defectes, i també (ciència) mirarà d'aportar-hi consideracions tècniques.

Sempre hem pretès opinar sobre les relacions entre ciència i societat, i en aquest sentit no defugim les implicacions de caire polític ni doncs tampoc la polèmica. Li agraïm, per tant, que hagi tingut l'atenció d'escriure'ns i de criticar-nos, cosa que, creiem, ha de contribuir al debat sobre el problema dels residus, que, al nostre entendre, està ben obert. ■

(ciència)
